

Miel Vanstreels
**Een ouwe man op
een koersfiets**

Gaia Chapbooks

Miel Vanstreels

Een ouwe man op een
koersfiets

Gaia Chapbooks, 2024

Een ouwe man op een koersfiets, Gaia Chapbooks

Copyright © Miel Vanstreels, 2024

ISBN 978-1-300-92625-2

Een ouwe man op een koersfiets is deel 36
van de Gaia Chapbookreeks

Inhoud

Advies	7
Onderhoudsbeurt	8
Onderweg	9
Gebreken	10
Ouwelullennijd	11
Land van Mergel	12
Het lot	13
Ouwelullenleed	14
Leeftijdgenot(en)	15
Toch	16
Gebypasst	17
Zonen	18
Voorjaar	19
Wederom	20
Valkenburg	21
Vogezen 2024	22
Bij tijd en wijle	23
Overpeinzing	24
Mergelland	25
Gehelmd	26
Talent	27
Zo	28
Programma	29
Heuvelop	30
Oponthoud	31
Balans	32
Nog	33
Rijmpje	34
Oei	35
Weer op weg	36

In zicht	37
Heuvellandgemiddelde	38
Post covid	39
Vogezentoeeren	40
Misschien	42

Voor mijn zonen

Advies

Halverwege de helling
kijkt de Heer levensgroot
toe vanaf zijn kruis,

terwijl ik Hem
zwaar hijgend groet
fluistert Hij:

bidden heeft geen zin,
zie dat aan, je staat
bijna stil

op jouw leeftijd heb je
andere ondersteuning
nodig als je over
steile heuvels
fietsen wil

Onderhoudsbeurt

Geheel gedemonteerd,
gecontroleerd, gereinigd,
ingevet, gesmeerd

en vervangen
ieder onderdeel
dat hoe gering ook
aan slijtage leed,

op weg naar huis
voelde ik al
zoiets:

mijn lijf
is jaloers
op mijn fiets

Onderweg

Meisje van twintig
op racefiets

kruist

man van zeventig
op racefiets,

ze glimlacht
zijn hoofd
vol weemoed

Gebreken

Ouderdom komt
met gebreken

die ik al fietsend
het liefst negeer,

dat het verstand
in mijn geval
niet met de jaren
komt

betreurt mijn lijf
soms zeer

Ouwelullennijd

Voor al wie mij op het vlakke
en bergop steeds harder
voorbij rijdt:

al pedaleert gij
nog zo snel, de tand des tijds
achterhaalt u wel

Land van Mergel

Fietsend in mijn thuisland
is de kans op heimwee
naar verre hoogten
klein,

in dit landschap
doet berusten
geen pijn

Het lot

Moderne outfit,
dure koersfiets:

hoe soepel je
als oude man
ook rijdt

't is vechten
tegen de tijd

Ouwelullenleed

Voel me een beetje
genaaid – hoe ouder ik word
hoe harder het waait

Leeftijdgenot(en)

Perfect gezelschap –
twee grijsaards die heuvelop
nog trager zijn dan ik

Toch

Mijn zoon heeft me toch
zover gekregen,

volgend jaar gaan we
fietsen in de Vogezen,

ik heb de cols
zorgvuldig uitgezocht

alles wat te steil is voor
mijn zeurende enkel
mag vermeden,

hoe dat klimmen
me ook zal bekomen

ik heb weer iets
om me een winter lang
in slaap te dromen

Gebypasst

Op mijn leeftijd,
met mijn genen:

hoe houd ik
mijn bloedvaten
schoon & open?

het antwoord
is simpel: met
pillen, fietsen
& hopen

Zonen

Jaren na zijn dood fietst
mijn vader nog geregeld

heel gezellig een eindje
met me mee,

mijn fietsende zonen
zijn gewaarschuwd:

ook als ik lig te
vergaan in mijn graf

zijn ze nog lang
niet van mij af

Voorjaar

Fietsend in de herfst
van mijn leven – zolang 't maar
bloesemt in mijn hoofd

Wederom

Niet zozeer de lengte
en het aantal hellingen
bepalen de zwaarte
van de route

maar de snelheid
de overmoed

waarmee ik
dat lijf van mij
laat boeten

Valkenburg

Liever kort en steil
dan lang en saai

zo zucht mijn lief
al vele jaren
op het Grendelplein,

ook nu weer
neemt ze resoluut
de kop

en draait
tot mijn verdriet
niet de Daalhemmer
maar de Cauberg op

Vogezen 2024

Altijd leuk: fietsroutes
uitstippelen in een streek
waar ik nooit eerder was,

het mannetje van *street-*
view laat de cols zien
die ik in gedachten heb,

als het maar niet
door mijn hoofd
gaat spoken

dat ik er overheen
moet met bejaarde
spieren & knoken

Bij tijd en wijle

Vraag die bij tijd
en wijle binnen
sluipt:

hoe lang nog
voor het vals plat
als een col

in m'n hoofd
en benen
kruipt

Overpeinzing

Blijkt uit deze versjes
dat ik van het ouder
worden baal?

nee toch,
ik fiets gewoon
blijmoedig somber
door de taal

Mergelland

Diepgaande gedachten
van oude mannen op
een koersfiets,

waar willen we later
per se niet verzeilen,
wat als ons landschap
niet meer glooit,

op de Cauberg weten
we één ding zeker:

zolang we hier zonder
ondersteuning boven
komen is ons leven
nog niet voltooid

Gehelmd

Af en toe zie je het nog,
een ouwe man zonder helm
op een koersfiets,

wie ben ik om mijn hoofd
te schudden:

ik ging zelf pas overstag
toen ik ontwakend merkte
dat ik op *intensieve*
zorgen lag

Talent

Waarom ik geen wielrenner
geworden ben, ach

talent, ambitie, discipline
en geluk zijn onontbeerlijk
voor dat vak,

ik had de laatste drie
niet nodig omdat het mij
in ruime mate
aan het eerste ontbrak

Zo

Van het ene kwaaltje
naar het andere pijntje,

zo houdt een oud lijf
je aan het lijntje

Programma

Denkend aan wat dit jaar
nog komen gaat voel ik
de vergrij(n)zing

maar, en ik weet niet
aan wie ik die gave
te danken heb:

ook al zie ik af
als een beest

fietsen over heuvels
en bergen is nog
steeds een feest

Heuvelop

Inhoudend, met aangepaste
traagheid, alsof hij niets
wil laten merken

maar ik zie het wel,
ik ben niet dom:

mijn zoon klimt naast me
zoals ik een kwart eeuw
geleden naast mijn
bejaarde vader
klom

Oponthoud

Met mijn koersfiets
devoot de stoep op

in een kerkdorp
vol klokgelui,

mijmerend kijk ik
naar de begrafenis-
stoet,

geen idee
wie de dode is
die ik groet

Balans

Mijn leven over-
fietsend ontstaat
een groot gevoel
van dankbaarheid

dat enigszins
getemperd wordt
nu ik per abuis
naar een veel
te steile helling
rijd

Nog

Waarom vraagt J. wil
je per se nog al die
heuvels en bergen op,

tsja, waarom fiets
ik mezelf geregeld
nog aan gort,

misschien wel omdat
ik daar nog altijd
gelukkig van word

Rijmpje

Mijn lijf moet bergop
niet zo zeuren

want een motortje, dat
gaat echt niet gebeuren

Oei

Voel ik bergop, acht
jaar later, weer wat
knellen

of is het maar
verbeelding,

voor alle zekerheid
een fietstest
bij hart & vaten
aangevraagd,

bidden nu
(tot wie?)

dat mijn droom
niet kransslagaderlijk
wordt belaagd

Weer op weg

Geen zuurstoffremmende
vernauwingen of blokkades
in de aders naar mijn
hart,

ik mag dus
lang & diep
in het rood

maar daar heb je
de Here Jezus weer
(halverwege die helling
levensgroot aan dat kruis)

en Hij schudt Zijn hoofd
alsof Hij zeggen wil:

doe toch niet
zo idioot

In zicht

De Vogezencols komen
in zicht,

ik heb mezelf beloofd
mijn verstand gezond
te gebruiken,

mijn koersfiets
waarschuw ik
derhalve
in duidelijke taal:

niet jij
maar ik
bepaal

Heuvellandgemiddelde

Als ik, wat het geval is,
ieder jaar één kilometer
per uur trager word

sta ik over tweeëntwintig
jaar helemaal stil,

het goede nieuws is:
de kans dat ik de 95 haal
is vrijwel nihil

Post covid

Met dat motortje in de as
van haar achterwiel

en die batterij van 400
Watt in haar zadeltasje

klimt mijn lief
zich helemaal
zen,

op de top
van elke helling
staat zij

met een brede smile
te wachten tot ik
(eindelijk!) boven ben

Vogezentoeren

Onder een blauwe ochtend-
hemel stap ik op de fiets

drie kwartier eerder dan
mijn zonen en hun vrienden,

vijf cols lang
heeft mijn lijf er
zin in

er wordt nauwelijks
geprotesteerd,

in een prachtig decor
adem ik rust en stilte,

ik laaf me
aan de Vogezën:

het gebergte
zalft, balsemt, loutert
heel mijn wezen

Van de Ballon de Servrance
naar de Col des Chevrères,

op het stuk van 15%
voor de top
laat mijn lijf me weten
blij te zijn

dat ik La Planche des Belles
Filles aan hem voorbij
liet gaan,

als dank hoef ik
ook op de Col des Croix
geen kruis te slaan

Misschien

Helemaal gereset fiets ik
weer door het Mergelland,

niet dat ik sneller ga,
niet dat ik minder hard
hoef te trappen

maar toch, misschien,
heel misschien

begin ik de kunst
van het oud(er) worden
te snappen

Miel Vanstreels

Miel Vanstreels (1951, Godsheide, België) woont sinds 1970 in Maastricht. Hij kreeg zijn eerste koersfiets toen hij elf was. Hoewel al vroeg duidelijk was dat hij niet genoeg talent had om wielrenner te worden, is de door zijn vader meegegeven liefde voor de fiets gebleven. Door de jaren heen maakte hij veel tochten in binnen- en buitenland en hij beklom een lange rij uitdagende cols.

Beroepshalve was hij 44 jaar lang werkzaam in de (ouderen)zorg. Tussen 1974 en 1996 schreef hij geregeld gedichten over ouderdom, verval en dood. Die werden gepubliceerd in persoonlijke bundels (*Demente bejaardenflat*, *Het laatste landschap*, *Verder geen bijzonderheden*) en in literaire tijdschriften zoals Hollands Maandblad, Dietsche Warande & Belfort, Nieuw Vlaams Tijdschrift en de Gids.

Nu hij zelf de zeventig is gepasseerd, mag hij zijn eigen ouder worden beschrijven ...

‘Miel Vanstreels heeft van de ironie, waarmee hij op speelse manier en zonder veel schroom zijn eigen limieten op de fiets thematiseert, zijn handelsmerk gemaakt: hij mag gerust beschouwd worden als de ongekroonde koning van dit type van gedichten.’ – Robin Porrez in *Een poëtische Trofeo Baracchi*

‘Het is nog niet vastgesteld of Miel Vanstreels ter wereld kwam met een pen in de hand of op een fiets.’ – Wim van Til in *De Boekhouding*